

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Miloslava Sedláčka a soudců JUDr. Alice Bártové a Mgr. Martiny Modrákové ve veřejném zasedání konaném v Plzni dne 17. 01. 2023 v trestní věci obžalovaného [REDACTED] [REDACTED] narozeného [REDACTED] v [REDACTED] bytem [REDACTED], [REDACTED]

takto:

K odvolání obžalovaného [REDACTED] [REDACTED] se podle § 258 odst. 1 písm. b), písm. e) trestního řádu ruší rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 23. 05. 2022 č. j. 2 T 14/2017 - 1744 a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že

obžalovaný [REDACTED] [REDACTED] se

uznává vinným, že

v [REDACTED] na přesně nezjištěném místě v blíže neurčené době, pravděpodobně v březnu 2014, nejpozději však v srpnu 2014, v úmyslu obohatit se uzavřel jako kupující s již odsouzeným [REDACTED] [REDACTED] jako prodávajícím, vystupujícím jako jednatel společnosti [REDACTED], s.r.o., IČO [REDACTED] ačkoli tomuto již dne 6. 1. 2014 zaniklo jednatelské oprávnění za společnost [REDACTED] s.r.o., a této skutečnosti si byl obžalovaný vědom, kupní smlouvu o převodu nemovitostí – budovy č. p. [REDACTED] na pozemku parc. č. [REDACTED]/[REDACTED] a budovy bez čísla popisného a čísla evidenčního na pozemku parc. č. [REDACTED], k. ú. [REDACTED] obec [REDACTED] falešně datovanou ke dni 3. 1. 2014, ke kterému byl [REDACTED] [REDACTED] jednatelům uvedené společnosti, přičemž kupní cena za převáděné nemovitosti byla podle smlouvy dojednána ve výši 2 000 000 Kč a její úhrada měla být provedena formou zápočtu vzájemných pohledávek, aniž by však k nim byl právní důvod, podpisy nechal notářsky ověřit tzv. legalizací ke dni 1. 10. 2014, uvedenou padělanou smlouvu dne 3. 10. 2014

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Špetová

v 10:37 hodin předložil společně s návrhem ze dne 3. 10. 2014 na zápis vlastnického práva do katastru nemovitostí Katastrálnímu úřadu [REDAKCE], [REDAKCE] přičemž [REDAKCE] návrh ze dne 3. 10. 2014 vědomě podepsal v části označené I. Údaje o účastnících řízení – právnických osobách jako jednatel společnosti [REDAKCE] s.r.o., IČO [REDAKCE] přičemž v době podání návrhu na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí nebyl oprávněn jednat za společnost [REDAKCE] s.r.o., čehož si byl obžalovaný [REDAKCE] vědom, a návrh ze dne 3. 10. 2014 v části I. Údaje o účastnících řízení – fyzických osobách rovněž podepsal, vše ve snaze dosáhnout toho, aby byl zapsán jako vlastník uvedených nemovitostí, poté, co Katastrální úřad pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště [REDAKCE], rozhodnutím ze dne 29. 10. 2014 č. j. [REDAKCE] návrh na vklad zamítl, podal dne 25. 11. 2014 proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, přičemž soud na základě předmětné kupní smlouvy, o které se mylně domníval, že byla uzavřena řádně dne 3. 1. 2014, tedy k datu, kdy byl [REDAKCE] ještě jednatelem shora uvedené společnosti, rozsudkem ze dne 4. 3. 2015 sp. zn. 19 C 207/2014 rozhodl o povolení vkladu vlastnického práva obžalovaného k uvedeným nemovitostem, Vrchní soud v Praze pak rozsudkem ze dne 5. 11. 2015 sp. zn. 4 Co 124/2015 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, čímž byla poškozené společnosti [REDAKCE] s.r.o., IČO [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE] způsobena škoda ve výši nejméně 1 290 000 Kč,

tedy

sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu,

čímž spáchal

zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. (dále jen trestní zákoník) a

odsuzuje se

podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **30 (třiceti) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **3 (tří) let**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen na náhradě škody uhradit poškozené společnosti [REDAKCE] s.r.o., IČO [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE], [REDAKCE], částku ve výši 1 290 000 Kč, přičemž podle § 229 odst. 2 trestního řádu se tato společnost odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresního soudu bylo rozhodnuto v zásadě ve shodě se skutkovými zjištěními prezentovanými nyní ve výroku rozsudku krajského soudu s tím rozdílem, že krajský soud toliko doplnil skutková zjištění o konstatování, že Krajský soud v Plzni se o předmětné smlouvě mylně domníval, že byla řádně uzavřena dne 3. 1. 2014, tedy k datu, kdy byl [REDAKCE] ještě jednatelem uvedené společnosti. Jde – li o právní kvalifikaci, zde bylo jednání obžalovaného posouzeno podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb., i zde rozsudek okresního soudu vyznívá se shodě s tím, jak byl skutek nyní posouzen krajským soudem. Obžalovanému okresní soud uložil shodnou trestní sankci, jde-li o trest odnětí svobody v podmíněné formě s odkladem na zkušební dobu v naprosto shodné výměře, nicméně navíc mu byl uložen i trest zákazu činnosti podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních korporacích po dobu 3 let. Jak bude dále uvedeno, krajský soud zejména s ohledem na časový odstup od spáchaného jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Špetová

nepovažoval za nutné již tento trest dále ukládat. Jde – li pak o výrok o náhradě škody, zde bylo rozhodnuto napadeným rozsudkem zcela ve shodě s tím, jak je tento výrok nyní uveden v rozsudku soudu krajského.

2. Krajský soud považuje nejprve za nutné stručně poukázat na dosavadní genezi trestního řízení. Okresní soud Plzeň-město totiž poprvé ve věci rozhodoval rozsudkem ze dne 13. 5. 2019 č. j. 2 T 14/2017-1349, kdy jak dnes již odsouzeného ■■■■■■■■■■ tak i ■■■■■■■■■■ postupem podle § 226 písm. b) trestního řádu zprostil obžaloby, když dospěl k závěru, že daný skutek se stal, ale není trestným činem, pročez je na místě postupovat podle § 226 písm. b) trestního řádu. Tehdy byla ještě škoda vyčíslena ve výši 4 780 000Kč.
3. K odvolání státního zástupce Krajský soud v Plzni svým usnesením ze dne 1. 10. 2019 č. j. 7 To 348/2019 - 1432 v neveřejném zasedání z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí s tím, že jej zavázal zejména doplnit dokazování a zhodnotit znovu provedené důkazy postupem podle § 2 odst. 6 trestního řádu.
4. Okresní soud po dalším řízení rozhodl dne 19. 8. 2020 rozsudkem č. j. 2 T 14/2017-1602 tak, že dnes již odsouzeného ■■■■■■■■■■ a obžalovaného ■■■■■■■■■■ uznal vinnými, posoudil jejich jednání podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku a obžalovanému ■■■■■■■■■■ tehdy uložil trest odnětí svobody v trvání 3 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 4 let, jakož i podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku další trest, trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárních orgánů v obchodních společnostech na dobu 3 let. Rovněž obžalovaného ■■■■■■■■■■ zavázal uhradit poškozené společnosti ■■■■■■■■■■ s.r.o., ve výši 4 780 000Kč s tím, že tuto společnost se zbytkem jejího nároku na náhradu škody odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.
5. Následně (tentokrát k odvolání obžalovaných) rozhodoval Krajský soud v Plzni znovu a svým rozsudkem ze dne 20. 7. 2021 č. j. 7 To 386/2020-1650 napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu zrušil v celém rozsahu, když důvodem pro tento postup bylo zjištění, že s ohledem na pochybnosti o výši způsobené škody (převáděné nemovitosti jsou zatíženy právy ve prospěch třetích osob) byla škoda snížena na 1 290 000Kč. Jinak byla věc právně posouzena shodně, tedy jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. a obžalovanému byl uložen třicetíměsíční podmíněný trest odnětí svobody s odkladem na zkušební dobu v trvání tří let a tříletý trest zákazu činnosti výkonu funkce statutárního orgánu. Jeho povinnost uhradit škodu poškozené společnosti byla snížena na 1 290 000Kč.
6. Z podnětu dovolání podaného toliko obžalovaným ■■■■■■■■■■ ■■■■■■■■■■ když ohledně ■■■■■■■■■■ zůstal napadený rozsudek v právní moci, rozhodl Nejvyšší soud v neveřejném zasedání dne 16. 12. 2021 svým usnesením č. j. 5 Tdo 1195/2021 – 1706 tak, že podle § 265k odst. 1, 2 trestního řádu zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni shora citovaný i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu Plzeň-město, a to ohledně obviněného ■■■■■■■■■■ ■■■■■■■■■■ rovněž zrušil navazující rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu, a Okresnímu soudu Plzeň-město přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.
7. Důvodem pro tento postup Nejvyššího soudu byla ta okolnost, že (jak je třeba sebekriticky přiznat), soudy obou stupňů nevěnovaly dostatečnou pozornost té otázce, který subjekt vlastně měl být jednáním obžalovaného ■■■■■■■■■■ ■■■■■■■■■■ uveden v omyl, jak vyplývá zejména z bodu 10. až 12. odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu. V důsledku toho došlo k nesprávnému závěru, že osobou, která byla jednáním obžalovaného uvedena v omyl, je katastrální úřad. Přitom subjektem, na základě jehož rozhodnutí došlo ke vkladu vlastnického práva ■■■■■■■■■■ ■■■■■■■■■■ do katastru nemovitostí, nebyl katastrální úřad, nýbrž Krajský soud v Plzni, který povolil tento vklad vlastnického práva obviněného do katastru rozsudkem ze dne 4. 3. 2015 sp. zn. 19 C 207/2014 a tak nahradil předchozí negatorní rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrálního

pracoviště [REDAKCE]. Rozsudek krajského soudu byl následně potvrzen rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 2015 sp. zn. 4 Co 124/2015. Nejvyšší soud konstatoval, že podvodné jednání obžalovaného sice primárně směřovalo vůči katastrálnímu úřadu, kterému obžalovaný předložil návrh na zápis vlastnického práva do katastru nemovitostí ze dne 3. 1. 2014 spolu s kupní smlouvou o převodu daných nemovitostí, nicméně tento nepovolil tento vklad a jeho negativní rozhodnutí bylo nahrazeno rozsudky soudů vydanými v občanskoprávních řízeních. Z tohoto důvodu, jak Nejvyšší soud vysvětlil, není správné argumentovat v dané věci usnesením Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2004 sp. zn. 8 Tdo 42/2004, podle kterého katastrální úřad může být subjektem, který lze uvést v omyl v souvislosti se spácháním trestného činu podvodu.

8. Nejvyšší soud dále poukázal na stávající judikaturu, když z této vyplývá, že soud rozhodující v občanskoprávním řízení není subjektem, který by bylo možno uvést v omyl podáním žaloby obsahující vědomě nepravdivá tvrzení. Odkazuje se takto zejména na rozhodnutí č. 24/2006 Sbírky rozhodnutí trestních a stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu uveřejněného pod č. 51/2011 Sbírky rozhodnutí trestních. V nyní posuzovaném případě však nelze přehlédnout skutečnost, že soudy rozhodující v občanskoprávním řízení, které povolily vklad vlastnického práva obžalovaného k převáděným nemovitým věcem do katastru nemovitostí, tak rozhodly po posouzení jen formálních náležitostí dokumentů, které bylo nutné předložit katastrálnímu úřadu pro vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí, a zabývaly se pouze splněním formálních předpokladů pro tento úkon, nikoliv věcným přezkumem v tom smyslu, jestli byly naplněny i hmotněprávní předpoklady pro převod vlastnického práva k daným nemovitým věcem.
9. Soudy nižších stupňů se v této trestní věci tedy podle názoru Nejvyššího soudu nevypořádaly s citovanou judikaturou a jak v popisu skutku, tak i v odůvodnění svých rozhodnutí, nekonkretizovaly, která osoba byla uvedena v omyl, resp. jednala v omylu nebo v důsledku zamlčení podstatných skutečností, ani neuvedly to, že jde o osobu, jež v tomto omylu, případně s neznalostí podstatných skutečností, učinila určitou majetkovou dispozici, tedy změnu vlastnických poměrů, na základě které došlo k obohacení obviněného [REDAKCE] [REDAKCE] na straně jedné a k poškození obchodní společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] s.r.o., na straně druhé. Právě z tohoto důvodu bylo shledáno dovolání obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] oprávněným, když za této situace nebylo možné dovodit naplnění všech znaků trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku.
10. V neposlední řadě Nejvyšší soud poukázal na to, že obžalovaný argumentoval rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 2015 sp. zn. 4 Co 124/2015, jímž bylo rozhodnuto o odvolání obchodní společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] s.r.o., jako účastníka řízení, týkajícího se nahrazení rozhodnutí katastrálního úřadu o vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí ve prospěch obviněného přesto, že poškozená společnost poukazovala na to, že kupní smlouva je výsledkem pokusu o podvod. Podle názoru obžalovaného tato námitka nebyla uznána oprávněnou, když byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, proto jako dovolatel dovozuje nemožnost spáchání trestného činu podvodu. Podle Nejvyššího soudu takovýto závěr obžalovaného však není správný, neboť Vrchní soud v Praze se touto námitkou věcně nezabýval a vyhodnotil ji jako nepřipustnou novotu v odvolacím řízení. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací tak zkoumal pouze to, zda byl postup při legalizaci podpisu smluvních stran na dané kupní smlouvě správný, což samo o sobě není relevantní pro závěr, zda došlo či nedošlo k podvodnému jednání.
11. Lze shrnout, že dovolání obviněného [REDAKCE] [REDAKCE] tak Nejvyšší soud vyhověl, zrušil oba napadené rozsudky a Okresnímu soudu Plzeň-město uložil, aby zvážil, nakolik je potřeba doplnit dokazování nebo zda je možno učinit nové rozhodnutí bez takového doplnění, pouze na základě stávajících důkazů. Dále mu uložil, aby upravit popis skutku i právní větu v intencích právního názoru obsaženého v rozhodnutí Nejvyššího soudu tak, aby bylo jasně vyjádřeno, který subjekt byl jednáním obviněného uveden v omyl. Takovéto doplnění rozhodných skutečností podle Nejvyššího soudu samo o sobě nebude znamenat zhoršení postavení obžalovaného, jak je patrné i z konstantní judikatury Nejvyššího soudu, např. rozhodnutí č. 38/2006 – II. Sbírky rozhodnutí

trestních. Nejvyšší soud rovněž dal soudu prvního stupně ke zvážení, zda by jednání obžalovaného, nepodaří-li se dovodit spáchání trestného činu podvodu, případně nebylo způsobené naplnit skutkovou podstatu jiného trestného činu, např. trestného činu poškození věřitele ve smyslu § 222 trestního zákoníku či zvýhodnění věřitele podle § 223 trestního zákoníku.

12. Okresní soud následně bez významnějšího doplnění dokazování vyhlásil s přihlédnutím k závěrům Nejvyššího soudu shora citovaný nový rozsudek. Stalo se tak po jediném hlavním líčení, které se konalo dne 23. 5. 2022 a v rámci kterého byl vyslechnut samotný obžalovaný. Jeho návrh na výslech dalších svědků, ať již jeho manželky nebo jeho synovce, byl okresním soudem zamítnut.
13. Následně obžalovaný podal včasné odvolání, které odůvodnil prostřednictvím svého obhájce. V obsahu tohoto opravného prostředku jednak zrekapituloval rozhodnutí okresního soudu a jednak výslovně konstatoval, že odvolání směřuje vůči všem výrokům tohoto rozsudku.
14. Obžalovaný namítl, že soud prvního stupně nepřihlédl k jeho tvrzením, vyvodil z provedených důkazů nesprávná skutková zjištění, nezohlednil veškerá svá zjištění ve výroku o vině, bezdůvodně neprovedl navržené důkazy. Rovněž namítl, že skutková věta rozsudku neobsahuje taková skutková zjištění, která by odůvodňovala použitou právní kvalifikaci, když se nalézací soud neřídil pokynem dovolacího soudu. Odvolatel má tak napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Dále se zabýval genezí trestního řízení tak, jak byla popsána shora, a zejména pokyny Nejvyššího soudu, které tento soud uložil soudu okresnímu, které byly již rovněž shora citovány. Podle odvolatele soud prvního stupně postupoval v rozporu s pokyny Nejvyššího soudu, když skutková věta napadeného rozsudku neobsahuje popis toho, koho a jak měl obžalovaný uvést v omyl, a to přesto, že zejména kvůli této skutečnosti byl Nejvyšším soudem zrušen předchozí rozsudek. Ze skutkové věty není zřejmé, vůči komu se měl obžalovaný dopustit podvodu, koho a jak měl uvést v omyl. Takto byl ignorován pokyn dovolacího soudu. Pokud soud prvního stupně toto nedokázal specifikovat, pak nemohl použít uvedenou právní kvalifikaci, na což Nejvyšší soud také myslel, když poukázal na variantu, že se nepodaří dovodit spáchání trestného činu podvodu. Podle odvolatele v odůvodnění napadeného rozsudku soud prvního stupně opisuje výslechy svědků a obsah listin, které byly provedeny k důkazu, ale samotné úvahy, proč se měl obžalovaný dopustit podvodu a vůči komu, jsou velice stručné, když soud pouze uvádí (odvolatel tyto úvahy následně téměř doslovně cituje), že po prostudování judikatury týkající se podvodného jednání, má za to, že v daném případě s ohledem na charakter řízení je soud osobou, kterou je možné uvést v omyl, protože bylo předmětné jednání kvalifikováno jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku. Podvodné jednání sice primárně směřovalo vůči katastrálnímu úřadu, kterému byl předložen návrh na zápis vlastnického práva do katastru nemovitostí podle zmíněné smlouvy, nicméně katastrální úřad vklad nepovolil, byť z jiných důvodů, nezkoumal, kdy skutečně byla smlouva podepsána a zda osoba jednající za společnost (odsouzený ██████████) byla skutečně oprávněna k uzavření smlouvy. Uveden v omyl byl v daném případě soud v řízení týkajícím se nahrazení rozhodnutí katastrálního úřadu. Krajský soud v Plzni jednal evidentně v omylu, pokud považoval předloženou smlouvu za odpovídající skutečnosti, tedy za pravou a rozhodl o vkladu vlastnického práva. Tímto rozhodnutím došlo k majetkové dispozici (ke změně vlastnických poměrů, na základě které došlo k obohacení obžalovaného ██████████ na jedné straně a k poškození obchodní společnosti ██████████ na straně druhé). Vrchní soud v Praze, který rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil, se námitkou možného podvodu věcně nezabýval a vyhodnotil ji jako novotu nepřipustnou v odvolacím řízení. Soud pouze zkoumal, zda postup při legalizaci podpisu smluvních stran na dané kupní smlouvě byl správný, což samo o sobě není relevantní pro závěr, zda došlo k podvodnému jednání obžalovaného či nikoliv. Škoda byla způsobena ve výši 1 290 000 Kč, což je škoda značná (dle § 138 odst. 1 trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. účinného od 1.10.2020 se značnou škodou rozumí škoda dosahující částky nejméně 1 000 000 Kč). Obžalovaný jednal v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.
15. V návaznosti na tuto citaci úvah nalézacího soudu odvolatel namítl, že stručné konstatování, že soud je možné uvést v omyl, pro přezkoumatelnost úvah a tedy správnost rozsudku nestačí, zvláště

za situace, kdy judikatura vesměs hovoří o tom, že soud nelze uvést v omyl. Takovéto rozhodnutí je nepřezkoumatelné a navíc je nesprávné.

16. Odvolatel se totiž neztotožňuje a názorem soudu prvního stupně, že Vrchní soud v Praze se námitkami společnosti ■■■■■ s.r.o., nezabýval. Ve skutečnosti hodnotil podle § 62 odst. 1 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí, tu skutečnost, že katastrální úřad v řízení o povolení vkladu zkoumá, zda vlastnoruční či elektronické podpisy na soukromé listině, které nejsou úředně ověřeny, jsou pravé, tedy zda náleží osobám v ní uvedeným. Podle § 63 odst. 1 písm. c) téže vyhlášky katastrální úřad považuje vlastnoruční podpis na soukromé listině za pravý, jestliže podepsaná osoba uznala před katastrálním úřadem, že jde o její vlastní podpis nebo o kopii jeho vlastního podpisu. Jak vyplývá se shora zmíněných ustanovení platných právních předpisů, v současné době zákonodárce výslovně netrvá v případě uzavření kupní smlouvy na vlastnoručním podepsání listiny před ověřující osobou, nýbrž je srozuměn s tím, že tato osoba uzná před katastrálním úřadem, že jde o její vlastní podpis nebo o kopii jeho vlastního podpisu. Stejně tak je tomu i v případech, které jsou blíže zmíněny ve shora citovaných ustanoveních, jak předpisu obecného, jímž je občanský zákoník, tak i předpisu speciálního, kterým je katastrální zákon. Lze tedy uzavřít, že pokud došlo k legalizaci podpisů smluvních stran podle § 10 odst. 1 zákona č. 21/2006 Sb. (když jej strany před notářem uznali za vlastní), jedná se o postup odpovídající zákonnému požadavku na uznání podpisu za vlastní před katastrálním úřadem § 63 odst. 1 písm. c) katastrální vyhlášky. Skutečnost, že ■■■■■ uznal svůj podpis na předmětné kupní smlouvě za vlastní až v době, když jednatelem účastníka nebyl, nebyla podle názoru Vrchního soudu v Praze pro posouzení otázky platnosti této smlouvy rozhodná. Platná platí úprava totiž výslovný požadavek úředního ověření podpisu uzavírající kupní smlouvu, jejímž obsahem je převod nemovitosti, neobsahuje. Vrchní soud v Praze se tedy podle odvolatele zabýval uplatněnými námitkami a zkoumal veškeré okolnosti případu. Přesto rozhodl tak, že mohl být proveden vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí ve prospěch obžalovaného.
17. Zjištění soudu prvního stupně jsou proto v rozporu s provedenými důkazy, konkrétně s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 2015 sp. zn. 4 Co 124/2015.
18. Podle odvolatele soud prvního stupně rovněž bagatelizuje vyjádření odsouzeného ■■■■■ který tvrdil, že podpis je jeho a v části trestního řízení tvrdil, že smlouva byla podepsána tak, jak je na ní uvedeno. Soud prvního stupně vychází jen z toho, že v jiné části trestního řízení tvrdil, že smlouva byla podepsána zpětně, tedy byla antidatována. Pokud došlo k situaci, že ■■■■■ mění svá vyjádření, musí soud k jeho tvrzením přistupovat velice obezřetně, zabývat se věrohodností takových vyjádření a pečlivě vážit, co s nimi souvisí.
19. Obžalovaný konzistentně po celou dobu trestního řízení trvá na tom, že smlouva byla řádně podepsána a není antidatována. Při posledním hlavním líčení navrhl výslech svědků, kteří se k tomu mohou vyjádřit. Tím by došlo k objasnění situace a skutková zjištění by mohla být přesnější. Přesto soud prvního stupně provedení těchto důkazů spočívajících ve výslechu manželky obžalovaného a svědka ■■■■■ zamítl. Rezignoval tak na úplné zjištění skutkového stavu věci.
20. Soud prvního stupně tedy nepřihlédl k tvrzením obžalovaného, neprovedl jím navržené důkazy a vycházel z výpovědi nevěrohodného ■■■■■ Takovýto postup upírá obžalovanému právo na spravedlivé projednání věci. Pokud však soud důkazní situaci nehodlal doplňovat, pak měl vycházet z toho, že za stávajícího stavu je tolik pochybností, že je třeba vyhodnotit je ve prospěch obžalovaného.
21. Proto bylo navrženo, aby odvolací soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení a rozhodnutí.
22. S ohledem na to, že následně v průběhu odvolacího řízení krajský soud doplnil dokazování způsobem požadovaným obžalovaným, když vyslechl jako svědky jak jeho manželku, tak i jeho synovce ■■■■■ změnil obžalovaný prostřednictvím svého obhájce závěrečný návrh tak, že

navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a odvolací soud sám rozhodl tak, že obžalovaného v celém rozsahu obžaloby zproští.

23. Krajský soud z podnětu včasného odvolání obžalovaného přezkoumal napadený rozsudek postupem podle § 254 odst. 1 trestního řádu, přičemž dlužno dodat, že se zaměřil na otázky, které nastínil ve svém zrušujícím usnesení Nejvyšší soud, tedy zejména na tu otázku, zda obžalovaný ■■■■■ někoho svým jednáním popsaným ve skutkových zjištěních uvedl v omyl, případně koho, zda se tímto způsobem obohatil sám nebo případně obohatil jinou osobu, zda a jakou škodu takovýmto jednáním způsobil.
24. Krajský soud primárně shledal, že okresní soud v zásadě vyhověl požadavkům na něj kladeným zrušujícím usnesením Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2021 č. j. 5 Tdo 1195/2021 – 1706 v tom směru, že upravil skutková zjištění tak, aby bylo zřejmé, že Krajský soud v Plzni v řízení vedeném pod sp. zn. 19 C 207/2014 povolil vklad na základě předmětné kupní smlouvy předložené obžalovaným, která byla podle těchto skutkových zjištění antedatována. Krajský soud, jak bude dále popsáno, tato skutková zjištění ještě poněkud rozvedl, nicméně nemá za to, že by okresní soud nějakým způsobem snad pokyny Nejvyššího soudu ignoroval. Pokud jde o skutková zjištění, ta jsou podložena předchozím důkazním řízením, jak bude ve stručnosti dále konstatováno, a v zásadě výsledky tohoto důkazního řízení nebyly zpochybněny ani v dovolacím řízení před Nejvyšším soudem. Proto bude možné na ně odkázat dále ve stručnější podobě. Krajský soud může také doplnit, že okresní soud podle jeho přesvědčení hodnotil důkazní prostředky, které provedl, v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, když je hodnotil jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu. Pakliže vycházel primárně z výpovědi dnes již odsouzeného ■■■■■ o antedataci smlouvy, pak tak učinil po pečlivém zvážení provedených důkazních prostředků v jejich souhrnu, když pokud by výpověď (navíc v čase proměnná) obžalovaného ■■■■■ byla hodnocena samostatně a nikoli v kontextu s dalšími důkazními prostředky, pak je pravdou, že by jen obtížně obstála v testu věrohodnosti. Okresní soud sice nedoplnil dokazování způsobem požadovaným obžalovaným, nicméně krajský soud tak následně učinil, když i s ohledem na dosavadní délku řízení nespátroval v poskytnutí možnosti obžalovanému navrhnout další důkazy na prokázání jeho stanoviska významnou procesní obtíž.
25. V zásadě se dá říci, že po přezkumu napadeného rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, krajský soud dospěl k závěru, že v tom nejpodstatnějším odvolání obžalovaného není důvodné, když i krajský soud je přesvědčen, že ze skutkových zjištění vyplývá, že se obžalovaný dopustil popsaného jednání a že subjektem, který byl uveden v omyl, byl samosoudce Krajského soudu v Plzni rozhodující v rámci řízení 19 C 207/2014, tedy Krajský soud v Plzni jako takový. Je třeba ovšem přisvědčit odvolateli, že nepostačuje pouhý odkaz okresního soudu na judikaturu bez dalšího, když stávající judikatura by skutečně spíše svědčila tomu, že soud je subjektem, který v omyl uvést nelze.
26. Krajský soud v průběhu veřejného zasedání nakonec dospěl k závěru, že bude vhodné napadený rozsudek (s ohledem na potřebu doplnit skutková zjištění a zasáhnout i do výroku o trestu) zrušit postupem podle § 258 odst. 1 písm. b), e) trestního řádu a znovu následně rozhodnout podle § 259 odst. 3 trestního řádu, jak bude dále popsáno.
27. Pokud jde o samotná skutková zjištění prezentovaná již v napadeném rozsudku, zde krajský soud může v zásadě říci, že se ztotožňuje s tím, jak celou situaci vyhodnotil soud okresní a proto v základních rysech lze odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí, aniž by krajský soud opakoval obsah jednotlivých důkazních prostředků tak, jak jej podrobně okresní soud v napadeném rozhodnutí zrekapituloval.
28. Krajský soud doplnil důkazní řízení o výslech dvou svědků k požadavku obžalovaného, jakož i o jeho opakovaný výslech, ovšem toto doplnění podle jeho přesvědčení nic nezměnil na skutkových zjištěních soudu prvního stupně uvedených ve výroku napadeného rozsudku. Svědkyně ■■■■■ se vyjádřila k tomu, jakým způsobem byly shromážděny rodinné prostředky, aby mohlo dojít k zakoupení předmětných nemovitostí v souvislosti se zahájením podnikání zmíněné firmy ■■■■■

█████ s.r.o.. Rovněž ve své výpovědi potvrdila, že za tímto účelem zapůjčil finanční prostředky jejímu manželovi i jeho synovec. Dále dokázala potvrdit tu okolnost, že právě za proto, aby vložené peníze rodiny dostal obžalovaný zpět, měl nějakou dohodu s novým vlastníkem firmy, že by ta budova měla být jeho a činil k tomu i příslušné kroky, aby nemovitosti převedl na svoji osobu, což se povedlo v roce 2014. Pokud jde o samotnou podstatu jednání, které je kladeno obžalovanému za vinu, uvedla svědkyně, že pana █████ který byl novým majitelem té firmy, dohnal, v lednu 2014 viděla smlouvu o převodu nemovitostí, ale co bylo potom dál, to už neví. Obžalovaný podle očekávání vypověděl shodně jako jeho manželka s tím, že ve firmě měl vložených přibližně svých 5 000 000Kč. Znovu setrval na své verzi, podle které mu obžalovaný █████ sám z █████ zavolal, aby do █████ přijel podepsat smlouvu, tak se i stalo. Také potvrdil, že jeho synovec mu za účelem zahájení podnikání zapůjčil 1 000 000Kč, na což mu vypsál směnku. Zdůraznil, že kromě jeho osoby nikomu jinému společnost naprosto nic nedlužila. Dokonce tam zůstalo ještě 300 000Kč navíc. Předána byla tedy v dobrém stavu. Pokud byl vyslýchán svědek █████ █████ ten připustil, že přibližně před 15 lety, asi v roce 2008, svému strýci půjčil 1 000 000Kč. Tuto pohledávku má zajištěnou směnkou vystavenou vůči té předmětné společnosti, kdy dlužníkem je ta společnost. Již v roce 2017 nebo 2018 tuto společnost zažaloval a „má to přisouzeno“ soudem v Praze. Půjčka byla za účelem nákupu nemovitostí, půjčoval tyto peníze ze svých osobních peněz, neboť je také podnikatel. Ví o tom, že strýc mu řekl, že vše je zajištěno a podepsáno, tím myslel to, že sice převedl společnost, ale ty nemovitosti si vzal na sebe. Viděl kupní smlouvu, kde to bylo opravdu na něj podepsáno, takže věděl, že to následně prodá a bude to řešeno. Mělo to být vyřešeno v roce 2013, takže to musel být konec roku 2013 nebo začátek roku 2014, protože byl potom v klidu. Mělo se to prodat hned.

29. Pokud se má krajský soud vyjádřit k doplnění tohoto dokazování, je třeba uvést následující. Svědkyně █████ █████ sice podle toho, co uváděla, neměla větší vědomost o podnikání svého manžela, dokonce ani nevěděla o tom, že již v minulosti došlo k prodeji nemovitostí jiné firmě (█████), přesto si pamatovala podle svého tvrzení, že už v lednu 2014 viděla smlouvu o převodu nemovitosti. Poté opět nevěděla, co s tím bylo dál. Obdobně i svědek █████ který z pohledu soudu nese s naprosto stoickým klidem, že po dobu 15 let mu nebyla vrácena částka 1 000 000,- Kč. Ví jen to, že k události muselo dojít na konci roku 2013 nebo začátku roku 2104, protože mu byla ukázána nějaká smlouva a pak byl v klidu a situaci dlouhodobě neřešil.
30. Krajský soud chápe úvahu soudu okresního, který nechtěl doplňovat dokazování těmito výsledky navrženými až v takovém časovém odstupu, když v průběhu předchozího řízení trvajících několik let obžalovaný nepovažoval za nutné tyto skutečnosti soudu prezentovat, což samozřejmě má určitý vliv na věrohodnost tvrzení těchto svědků.
31. Navíc je ovšem zřejmé, že z jejich výpovědí nelze již dnes spolehlivě zrekonstruovat jaké smlouvy a kým přesně podepsané viděli, a to tím spíše, že je zcela evidentní, že smluv ohledně předmětných nemovitostí vzniklo daleko více, jak bude dále popsáno.
32. Z pohledu krajského soudu tedy nedošlo k nějaké změně skutkových zjištění oproti stavu, k němuž dospěl soud okresní.
33. Na tomto místě lze poukázat i na úvahy okresního soudu, konkrétně v bodu 32 odůvodnění rozsudku, kde zmiňuje mimo jiné tu okolnost, že již dne 1. 6. 2008 si společnost █████ █████ s.r.o., měla vypůjčit od společnosti D█████ s.r.o., částku 3 500 000Kč, což je částka, která by pokryla cenu následně zakoupených nemovitostí, ovšem obžalovaný tvrdí, že žádná takováto půjčka nebyla realizována, aniž by dokázal vysvětlit, proč tedy takovouto smlouvu o půjčce podepsal. Je evidentní, že v podnikání obžalovaného se i v minulosti vyskytly podle jeho tvrzení naprosto nerelevantní dokumenty.
34. Pokud svědci █████ viděli nějakou smlouvu již na konci roku 2013, pak se mohlo jednat i o smlouvu o budoucí smlouvě kupní, pokud na počátku roku 2014, pak se mohlo jednat nejen o smlouvu údajně dne 3. 1. 2014 podepsanou █████ ale například i o koncepty smluv, o kterých

hovořil svědek [REDAKCE] (bod 14 odůvodnění napadeného rozsudku), potažmo dokonce o smlouvy z března 2014, které nechal obžalovaný zpracovat u JUDr. [REDAKCE] a které také obžalovaný [REDAKCE] dne 6. 3. 2014 podepsal, ačkoliv v té době již nebyl jednatelem společnosti [REDAKCE] s.r.o.. Souhrnně lze říci, že takovýchto dokumentů týkajících se předmětných nemovitostí bylo v kritické době „vytvořeno“ více. Krajský soud tedy nedospěl po doplnění dokazování k závěru, že by takto bylo prokázáno, že již ke dni 3. 1. 2014 odsouzený [REDAKCE] skutečně smlouvu popsanou ve výroku rozhodnutí podepsal.

35. Krajský soud také může poukázat na to, že v bodě 32 odůvodnění napadeného rozhodnutí okresní soud zmiňuje vyjádření obžalovaného v tom směru, že mu jeho synovec [REDAKCE] [REDAKCE] zapůjčil částku kolem asi 1 300 000,- Kč. Je s podivem, že následně před krajským soudem hovoří tento svědek o částce 1 000 000,- Kč, kterou se stoickým klidem po dlouhou dobu po společnosti [REDAKCE] s.r.o., nevymáhal - a to jak v době, kdy byl jediným majitelem obchodního podílu v této společnosti jeho strýc, tak ani následně, dokud v této společnosti ještě byl nějaký hodnotný majetek.
36. Lze si také povšimnout i tvrzení samotného obžalovaného [REDAKCE] které prezentoval i před krajským soudem, podle kterého byl jediným věřitelem společnosti v době, kdy ji prodával, nikomu jinému tato společnost nedlužila. Byla podle obžalovaného v dobré kondici. Předána byla v dobrém stavu a dokonce tam ještě zůstalo 300 000 Kč navíc, aby mohli zaplatit závazky. Pak to ovšem dostal pan [REDAKCE] a takhle to dopadlo.
37. Krajskému soudu, pokud by měl vycházet z tvrzení obžalovaného, naprosto nedává smysl, aby obžalovaný společnost v takovéto majetkové kondici převáděl na někoho takového, jako byl svědek [REDAKCE] a uzavíral s ním smlouvu o budoucí smlouvě kupní s tím, že tento mu předmětné nemovitosti prodá zpět oproti zápočtu pohledávek. Podnikání v té době společnost do budoucna schopná nebyla s ohledem na smrt [REDAKCE] [REDAKCE], a to podle vyjádření samotného obžalovaného. Pokud byl tedy jediným věřitelem této společnosti samotný obžalovaný, pokud tato společnost nemohla podnikat a měla přitom hodnotný majetek v nemovitostech, neměla žádné závazky, které by bylo třeba ve větším rozsahu nad rámec zmíněných 300 000,- Kč vypořádat, pak skutečně nedává smysl, aby bylo postupováno tak, jak učinil obžalovaný. Postačovalo obchodní společnost prostě běžným způsobem zlikvidovat a po zaplacení případných nedoplatek na daních či jiných platbách mohl obžalovaný získat svůj majetkový nárok bez jakýchkoliv problémů zpět. To ale samo o sobě není to, co by mělo být řešeno v současném řízení, resp. v jeho současné fázi.
38. To, co je třeba řešit, je skutečnost (kterou ovšem nezpochybnil ani Nejvyšší soud v dovolacím řízení), zda byla či nebyla podepsána předmětná smlouva již dne 3. 1. 2014 a zda jejím předložením nejprve katastrálnímu úřadu a posléze soudu byl tento soud uveden v omyl. Jak již krajský soud konstatoval, okresním soudem zhodnocená důkazní situace se nově provedenými důkazy nijak neposunula. I nadále platí, že úvahy okresního soudu prezentované v bodě 34 odůvodnění napadeného rozsudku, pokud jde o posouzení pravdivosti tvrzení obžalovaného [REDAKCE] že již dne 3. 1. 2014 byla předmětná smlouva podepsána v [REDAKCE] a toliko nedošlo s ohledem na pokročilou dobu k ověření podpisů, jsou zcela přiléhavé.
39. Obžalovaný [REDAKCE] poté, co sám uvedl, že byl fyzicky napaden a s obžalovaným [REDAKCE] jezdili po různých místech České republiky, aby byl ukrytý a vyhnul se tak případným dalším konfliktům, měl podle této verze obžalovaného sám telefonicky kontaktovat z [REDAKCE] a domáhat se aktivně toho, aby s ním podepsal předmětnou smlouvu v [REDAKCE]. Obžalovaný [REDAKCE] by tak jednak dekonspiroval místo svého pobytu a jednak by se dopustil z hlediska jinak prokazatelného průběhu událostí naprosto výjimečného a excesivního jednání, když ve všech případech plnil jen pokyny zúčastněných osob, a to jen vždy té osoby, se kterou byl aktuálně v kontaktu, nikdy a nijak aktivně nevystupoval a nejednal. Je třeba zdůraznit, že i za situace, kdy bylo po něm poptáváno, aby si udržel tzv. jednatelství v obchodní společnosti a odvolal se proti výmazu z rejstříku, nejednal nijak aktivně, nezaplatil ani soudní poplatek. Také je evidentní, že svědek [REDAKCE] měl vlastní majetkové zájmy a právě proto, aby [REDAKCE] zabránil v kontaktu s jinými osobami zainteresovanými na této

kauze, tohoto svědka odvezl z [REDAKCE] vozil jej po různých místech, ukryl jej a do jisté míry jej i hlídal. I když by teoreticky nebylo možné vyloučit jednorázový kontakt v [REDAKCE] mezi již odsouzeným [REDAKCE] a obžalovaným [REDAKCE] když svědek [REDAKCE] nebydlel na stejném pokoji s obžalovaným, pak nalézací soud a stejně tak i krajský soud považují takovou možnost za nepravděpodobnou a blížíci se limitně k nule - právě proto, že by muselo tomuto předcházet aktivní jednání odsouzeného [REDAKCE] který by obžalovaného [REDAKCE] musel kontaktovat, ačkoliv do té doby s ním jinak aktivně nejednal, neboť i když šlo o úkon ryze formální, odsouzený [REDAKCE] kupoval předmětnou obchodní společnost od svědka [REDAKCE] nikoli od obžalovaného [REDAKCE]. Pokud by ke kontaktu v [REDAKCE] skutečně došlo (a to bez vědomí [REDAKCE] nebyl by problém pro obžalovaného [REDAKCE] získat za pár tisíc korun [REDAKCE] k tomu, aby s ním odjel jinam a tam v běžnou denní dobu podpis na smlouvě nechal ověřit. Z dokazování je zřejmé, že za jednotky tisícikorun byl odsouzený [REDAKCE] v předmětné době ochoten udělat téměř cokoli.

40. Krajský soud proto musí zopakovat, že naprosto nevěří tomu, že by předmětná smlouva vznikla, resp. byla podepsána, odsouzeným [REDAKCE] již dne 3. 1. 2014, tedy přede dnem 6. 1. 2014, kdy jej svědek [REDAKCE] odvolal z funkce jednatele. I když se pomine ta okolnost, že bez ověřeného podpisu by pro obžalovaného [REDAKCE] v danou chvíli neměla smlouva valný význam, nelze přehlédnout navazující situaci, kterou obžalovaný vysvětluje tím, že smlouvu měl dočasně ztratit. Takto se snaží racionalizovat navazující kroky, které podnikal vůči novému jednateři a vlastníku společnosti, svědku [REDAKCE] za které byl již postižen i v trestně právní rovině. Je zřejmé, že za situace, kdy obžalovaný podle svého tvrzení měl disponovat podepsanou smlouvou od dnes již odsouzeného [REDAKCE] ze dne 3. 1. 2014, měl nutit [REDAKCE] k podpisu další smlouvy. Toto jednání bylo posouzeno jako přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, za které byl odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ve věci sp. zn. 19 T 17/2016, přičemž ovšem bylo upuštěno od potrestání podle § 46 trestního zákoníku, takže je zřejmé, že v dané věci bylo přihlédnuto ke specifičnosti celé kauzy. Nelze ale také přehlédnout, že nešlo o jediné jednání, kterým se snažil obžalovaný v době, kdy údajně měl disponovat předmětnou podepsanou smlouvou, ovlivnit nového vlastníka společnosti, aby splnil závazek převedení nemovitostí na obžalovaného, který ovšem převzal předchozí majitel společnosti [REDAKCE]. Jakkoliv samotný svědek [REDAKCE] nemusí být hodnocen jako osoba zcela důvěryhodná, přesto lze stěží polemizovat s pravomocným rozhodnutím obvodního soudu shora zmíněným a s tou skutečností, že svědek [REDAKCE] mu jménem obžalovaného vyhrožoval, byť tento svědek líčí celou situaci tak, že byl sice po jednání se [REDAKCE] zatčen, ale jen proto, že se policie mylně domnívala, že jej vydírá. Ilustrativní je i výpověď svědka [REDAKCE] [REDAKCE] podle kterého obžalovaný [REDAKCE] měl vymyšlené tři možnosti pro získání předmětné nemovitosti zpět. Jedna z nich spočívala v zastrašení [REDAKCE] [REDAKCE] druhá v tom, že by se chytil [REDAKCE] [REDAKCE] (další osoba, na kterou v tu dobu byla převedena společnost) a třetí, že by se sehnal notář, který by ověřil smlouvu, která by měla být do 6. 1. 2014, kdy byl ve funkci pan [REDAKCE]. I tento svědek by mohl být hodnocen v izolovaném pohledu jako nevěrohodný, nicméně potvrzuje to, co vyplývá nejen z listinných důkazů, které dokázal předložit policii a které měl k dispozici právě od obžalovaného [REDAKCE] ale i to, co uvádí svědek [REDAKCE] do jisté míry připouští i svědek [REDAKCE] (alespoň pokud jde o to, že kontaktoval [REDAKCE] z podnětu obžalovaného [REDAKCE] a to vše navíc za situace, kdy svědka [REDAKCE] do celé situace přizval, dá-li se to tak říci, právě obžalovaný, tedy nikoliv jiná osoba.
41. Za této situace navíc dne 6. 3. 2014 vzniká v kanceláři JUDr. [REDAKCE] na základě poptávky obžalovaného další kupní smlouva, opět podepsaná dnes již odsouzeným [REDAKCE]
42. Bez ohledu na snahu obžalovaného vysvětlit tuto situaci ztrátou původních dokumentů, které byly potom údajně znovu nalezeny, bez ohledu na to, že tato nová smlouva je hodnocená jako určitý koncept, od kterého bylo upuštěno, když se ukázalo být odvolání obžalovaného, dnes odsouzeného [REDAKCE] z funkce jednatele definitivním, má krajský soud za to, že všechny tyto skutečnosti potvrzují tu variantu výpovědi dnes již odsouzeného [REDAKCE] podle které nedošlo k podpisu předmětné smlouvy, která byla následně předložena katastrálnímu úřadu přede dnem 6. 1. 2014,

konkrétně pak dne 3. 1. 2014 v [REDACTED]

43. Také si nelze nepovšimnout toho, že způsob, jakým mělo dojít k vyhotovení této smlouvy a následnému předložení katastru v zásadě odpovídá tomu, co popsal svědek [REDACTED] jako jednu z variant nastíněnou mu obžalovaným, která by měla vést k možnému získání předmětných nemovitostí. Shrne – li krajský soud tyto úvahy, pak může jen konstatovat, že závěry okresního soudu v tom směru, že smlouva byla tzv. falešně datovaná ke dni 3. 1. 2014 a že nebyla sepsána v době, kdy byl jednatelem společnosti [REDACTED] s.r.o., [REDACTED] jsou podle jeho názoru správné.
44. Jde – li pak o skutkové závěry okresního soudu, podle kterých ve smlouvě ujednaná kupní cena ve výši 2 000 000 Kč měla být uhrazena formou zápočtu vzájemných pohledávek, aniž by k nim byl právní důvod, pak i tyto závěry soudu okresního krajský soud považuje za správné.
45. Je třeba poukázat na to, že bez ohledu na výpověď svědka [REDACTED] a svědkyně [REDACTED] do současnosti není postaveno na jisto, z jakých prostředků vlastně byly předmětné nemovitosti pořízeny. Zejména, zda se realizovala či nerealizovala půjčka od firmy D [REDACTED]. Pokud existuje takovýto právní dokument a obžalovaný tvrdí, že k realizaci půjčky nedošlo, pak stejně tak dobře může existovat i směnka sepsaná s jeho synovcem a k půjčce mohlo, ale i nemuselo dojít. Jde však o otázku, kterou podle názoru krajského soudu v rámci tohoto řízení lze řešit spíše v morální rovině, protože i kdyby takovéto závazky, resp. pohledávky vůči společnosti [REDACTED] s.r.o., obžalovaný měl, pak by je nemohl vypořádat takovým způsobem, který byl zvolen, tzn. za využití antedatované smlouvy podepsané osobou, která v té době již nebyla jednatelem společnosti, vyvést z této společnosti majetek. K tomu je však třeba říci, že aby vůbec mohlo dojít k zápočtu, musely by být předmětné pohledávky také přesně specifikovány. Pokud bylo doplněno dokazování a z výpovědi svědka [REDACTED] vyplývá, že měl zapůjčit 1 000 000 Kč svému strýci nebo podle jedné z variant obžalovaného snad 1 300 000 Kč, pak stále by šlo o pohledávku [REDACTED] za předmětnou společností, nikoliv o pohledávku obžalovaného [REDACTED] kterou by si snad mohl bez dalšího započítávat apod..
46. Co je ale zcela zásadní, je ta okolnost, že krajský soud, i když tyto důkazy byly již v minulosti prováděny, si připojil kompletní spis vlastního soudu, tedy Krajského soudu v Plzni sp. zn. 19 C 207/2014 a z jeho obsahu zjistil, že samosoudce Krajského soudu v Plzni JUDr. Karel Svoboda projednal žalobu obžalovaného popsanou ve výroku napadeného rozhodnutí v jednom ústním jednání, v rámci kterého jednoznačně vycházel z předmětné smlouvy jako z listiny prokazující stav v ní uvedený, včetně toho, že byla podepsána již odsouzeným [REDACTED] (což ostatně ani nikdo nezpochybňuje), ale i té okolnosti, že byla podepsána odsouzeným [REDACTED] dne 3. 1. 2014, kdy byl jako jednatel této obchodní společnosti oprávněn za ni jednat. Podle přesvědčení krajského soudu právě v této okolnosti nebo touto okolností byl soud uveden v omyl. Jak pak vyplývá z protokolu o jednání před Vrchním soudem v Praze, ten skutečně nově uplatněné námitky společnosti [REDACTED] s.r.o., v odvolacím řízení odmítl jako nepřipustnou novotu s ohledem na zásadu koncentrace řízení, když o jednání před krajským soudem byla poškozená společnost řádně a včas vyrozuměna, nedostavila se - a došlo zde k tzv. koncentraci řízení, protože již nové námitky nemohla v dalším řízení uplatňovat. Je zřejmé, že tak, jak to odvolatel namítá, se Vrchní soud v Praze skutečně zabýval skutečně postupem při legalizaci podpisu smluvních stran. Nikdo ani nezpochybňuje, že tento postup byl správný a že zákon umožňuje, aby osoby prohlásily podpisy za vlastní a nikoli se jen přímo v přítomnosti příslušného orgánu podepsaly. To se však májí s podstatou věci, která spočívá v tom, že obžalovaný a dnes již odsouzený [REDACTED] jako spolupachatel zároveň odsouhlasil tímto způsobem, že smlouvu podepsal v pozici statutárního orgánu, tedy před svým odvoláním dne 6. 1. 2014, konkrétně dne 3. 1. 2014, a že tedy vystupoval v roli osoby, která byla oprávněna s obchodním majetkem společnosti [REDACTED] s.r.o., nakládat. Vrchní soud v Praze se nemohl zabývat hmotněprávními námitkami směřujícími právě vůči zmíněné okolnosti a před soudem prvního stupně tyto námitky uplatněny nebyly, protože se zástupce poškozené společnosti k tomuto jednání nedostavil.

47. Navíc je třeba říci, že důvod k tomu, proč byl zamítnut návrh na vklad, nespočíval snad v tom, že by byla zpochybňována samotná podstata smlouvy a její obsah. Důvod spočíval zcela jinde, když katastrální úřad pojednal o tom, že na nemovitostech vážnou závazky brání převodu těchto nemovitostí. Již před předložením návrhu na vklad obdržel totiž celkem 4 exekuční příkazy týkající se dotčených nemovitostí, kterými se přikazovala exekuce prodejem nemovitostí a nejméně v exekučním příkazu vydaném JUDr. ■■■■■ č. j. 16 EX 4910/2010-15 byl vysloven zákaz povinnému převést nemovitosti na někoho jiného. S ohledem na to, že tyto závazky neměly spojitost se společností ■■■■■ s.r.o., dospěly v občanskoprávním řízení soudu k závěru, že není dán důvod k zamítnutí návrhu na vklad. Je třeba tedy zdůraznit, že v rámci soudního řízení se přezkoumávala primárně jiná otázka, nežli nyní v rámci současného řízení trestního (a ostatně i v rámci řízení správního před katastrálním úřadem).
48. Krajský soud proto považoval za nutné zdůraznit ve výroku rozsudku tu okolnost, že nalézací soud se mylně domníval, že smlouva byla uzavřena řádně dne 3. 1. 2014, tedy k datu, kdy byl ■■■■■ ještě jednatelem shora uvedené společnosti ■■■■■ s.r.o., tak, aby bylo dostatečně zřejmé, že soud prvního stupně byl skutečně uveden v omyl jednáním obžalovaného a odsouzeného ■■■■■ ■■■■■
49. Tento postup podle přesvědčení krajského soudu není porušením zákazu reformationis in peius, jak vyplývá z bodu 17. odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1195/2021.
50. Pokud pak jde o výši způsobené škody, ta byla původně vyčíslena v tomto řízení téměř na 5 000 000,- Kč, ale právě s ohledem na právní vady vážnoucí na předmětných nemovitostech již ve svém předchozím rozhodnutí krajský soud dospěl k závěru, že je nutné tuto výši škody modifikovat, jak uvedl v bodě 51. odůvodnění svého usnesení sp. zn. 7 To 386/2020, pokud jde o výrok o náhradě škody, a dále v bodě 48. pokud jde o výrok o vině, kde poukázal na to, že na těchto nemovitostech jsou zajištěny pohledávky, které bez ohledu na přechod vlastnictví podle názoru Krajského soudu v Plzni nezanikly. Hodnota nemovitostí stanovená znaleckým posudkem v částce 4 780 000,- Kč byla ponížena o zmíněné závazky na 1 290 000,- Kč. Ve vztahu k této částce může tedy odkázat krajský soud v zásadě na předchozí rozhodnutí, když s ohledem právě na zákaz reformationis in peius je vyloučeno v současnosti dospět k nějakému jinému, pro obžalovaného nepříznivějšímu závěru, pokud jde o výši způsobené škody.
51. Jelikož se okresní soud skutečně (v tom je třeba dát odvolání obžalovaného za pravdu) nevyjádřil příliš obsáhle k judikatuře Nejvyššího soudu a k té okolnosti, zda lze či nelze uvést v daném případě soud v omyl, musí tak učinit krajský soud.
52. Krajský soud z hlediska geneze judikatury Nejvyššího soudu musí zdůraznit, že aktuálně skutečně převažující judikatura směřuje k závěru, že soud není subjektem, který by bylo možné v omyl uvést. Vyplývá to už z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2005 sp. zn. 11 Tdo 229/2014, podle kterého soud rozhodující v občanskoprávním řízení nelze pokládat za subjekt, který by mohl být uveden v omyl podáním účastníka obsahujícím vědomě nepravdivé údaje. Obdobně vyznívá rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2010 sp. zn. 4 Tz 2/2010, navíc s tím, že je nutné tento závěr vztáhnout i na řízení nesporné.
53. Následně byly tyto závěry určitým způsobem modifikovány ve věci sp. zn. 3 Tdo 946/2020, a to ohledně řízení obchodního rejstříku při zápisu změny osoby jednatele a jediného společníka. I zde byly předloženy padělané listiny. Nejvyšší soud připustil s ohledem na povahu rejstříkového řízení, které se svými specifickými rysy odlišuje od sporného občanskoprávního řízení, ale i od některých druhů nesporného řízení a je založeno ve většině případů pouze na předkládání listin, že takto soud může jen těžko zjistit pravý stav věci v případě, kdy jsou mu předloženy padělky listin v určité kvalitě, a i s ohledem na zákonné lhůty pro rozhodovací činnost, má zde rejstříkový soud poměrně omezené možnosti přezkumu až do té míry, že takovéto řízení do jisté míry připomíná řízení před správními orgány, které uvést v omyl lze, alespoň dle závěrů usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2016 sp. zn. 4 Tdo 968/2016.

54. Jako zásadní je třeba uvést usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 4. 2019 sp. zn. 5 Tdo 533/2018, z něhož zejména vyplývá, že stanovisko, podle něhož je možno omezovat okruh osob, které lze uvést v omyl, nemá zákonnou oporu (bod 44 odůvodnění). Lze si tedy představit situaci, kdy soudci jako fyzické osoby, mohou být uvedeny v omyl. Mimo jiné lze odkázat na bod 31 odůvodnění tohoto usnesení, podle kterého „v rejstříkovém řízení převládá formální a evidenční přístup nad věcným přezkumem skutkového a právního stavu...“. Byť v posuzovaném případě nešlo o zcela totožný typ soudního řízení, je zřejmé, že soud (z logiky tohoto řízení), který měl svým výrokem „jen“ nahradit rozhodnutí správního orgánu, v podstatě přezkoumával předmětnou smlouvu jen z hledisek, která sporoval samotný správní orgán.
55. Podle přesvědčení krajského soudu jde tedy v posuzovaném případě o analogickou situaci, kdy soud v návaznosti na předchozí správní řízení přezkoumával jen specifické otázky, které vedly katastrální úřad (který i podle stávající judikatury Nejvyššího soudu je subjektem, který lze uvést v omyl), k tomu, aby odmítl návrh na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí.
56. Lze připustit, že s ohledem na určitou procesní pasivitu poškozené před nalézacím soudem nebyla vůbec krajským soudem řešena otázka, zda jsou naplněny hmotněprávní předpoklady pro převod vlastnického práva k daným nemovitým věcem, byla řešena pouze otázka splnění formálních předpokladů, zejména pokud jde o postup při převodu takto zatížených nemovitostí, o jaké šlo v daném případě, a pokud jde o prohlášení podpisu za vlastní v případě jednatele. V řízení před Vrchním soudem v Praze již koncentrace řízení bránila tomu, aby došlo k věcnému přezkumu.
57. Na druhou stranu si nelze nepovšimnout té okolnosti, že pokud by na nemovitostech nevázly určité „právní vady“, pak by katastrální úřad nepochybně vklad vlastnického práva povolil, protože jiné důvody k odmítnutí návrhu neuváděl. Jestliže by následně bylo zjištěno, tak jako nyní v předmětném řízení, že předmětná smlouva byla antedatována a v tomto smyslu padělána, pak by to i za stávající judikatury bez jakýchkoliv pochybností vedlo k dovození trestněprávních následků ve vztahu jak k dnes již odsouzenému [REDAKCE] tak i k obžalovanému [REDAKCE]. Krajský soud by považoval za paradoxní (a za naprosto v rozporu s elementární předvídatelností práva), kdyby za této situace snad proto, že poškozená obchodní společnost nebyla v řízení před občanskoprávním soudem v prvním stupni dostatečně aktivní, bylo možné dospět k závěru, že jednání, které je ještě závažnější nežli prvně popsané, protože padělaná listina byla použita nejen v řízení před katastrálním úřadem, ale ještě i v řízení před samotným soudem, mělo být právně nepostižitelné. Veden těmito úvahami tedy posoudil krajský soud jednání obžalovaného ve shodě s napadeným rozsudkem, tedy jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb., kterým došlo ke zmírnění, resp. ke zvýhodnění hranic škody, aniž by to mělo vliv samotnou právní kvalifikaci posuzovaného jednání.
58. Pokud jde o ukládaný trest, okresní soud podle přesvědčení krajského soudu v zásadě postupoval v souladu s kritérii, která jsou specifikována v §§ 37 až 39 trestního zákoníku, když s ohledem na to, že v předchozí trestní věci shora zmíněné bylo upuštěno od potrestání, je na obžalovaného třeba hledět jako na osobu netrestanou, zároveň na osobu vyššího věku, která již není ekonomicky v podstatě aktivní. Rovněž je třeba zohlednit okolnost významného časového odstupu od spáchání daného skutku, přičemž v zásadě lze, pokud jde o úvahy o ukládané trestní sankci, odkázat na napadené rozhodnutí, konkrétně na bod 38. odůvodnění rozsudku. Podle přesvědčení krajského soudu je nutné akcentovat ale poněkud více časový odstup od spáchání trestné činnosti, i tu okolnost, kterou popisuje okresní soud, tedy že obžalovaný je v podstatě již [REDAKCE] byť je registrován jako OSVČ, nemá zdanitelný příjem z podnikání, které reálně neprovozuje. Za této situace tedy krajský soud v rámci trestní sazby i s ohledem na výši způsobené škody považuje v zásadě za přiměřený trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců, přihlédne – li se k té okolnosti, že obžalovaný byl ohrožován trestní sazbou od 2 roků do 8 let odnětí svobody. Stále jde o trest ukládaný velmi mírně nad dolní hranici zákonné trestní sazby, přitom ve své podstatě tak, jak vyplývá z obsahu tohoto rozhodnutí, se jednalo o trestnou činnost poměrně kvalifikovanou. Je zřejmé, že obžalovaný se snažil dosáhnout svého všemi možnými způsoby i v rozporu se zákonem.

Nešlo tedy o nějakou situační trestnou činnost. Pokud jde o zkušební dobu stanovenou okresním soudem ve výměře 3 let, ta se může s ohledem na časový odstup zdát poměrně dlouhá, nicméně zákon nepřipouští, aby zkušební doba byla stanovena v kratším trvání, nežli je samotná výměra ukládaného trestu, i z tohoto pohledu je tedy třeba na ní nahlížet. Navíc dojde nepochybně k zápočtu již vykonané zkušební doby před z mezidobí mezi předchozím rozhodnutím soudu odvolacího a rozhodnutím soudu dovolacího. Krajský soud přesto uložený trest zmírnil tím, že vypustil jako další okresním soudem uložený trest zákazu činnosti podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních korporacích po dobu 3 let. S ohledem na právě již zmíněný časový odstup i osobní poměry obžalovaného ukládání takovéto sankce považuje krajský soud za nadbytečné.

59. Jde - li pak o výrok o náhradě škody, zde v zásadě může krajský soud odkázat jen na svá předchozí vyjádření v této věci, i v předchozím rozhodnutí, kdy jak už bylo naznačeno, z pohledu krajského soudu škoda není nižší nežli 1 290 000 Kč, tedy hodnota předmětných nemovitostí, který obžalovaný trestněprávně postižitelnou majetkovou dispozicí získal, očištěna o pohledávky jiných subjektů vážnoucí, resp. zajištěné na těchto nemovitostech. Jde tedy o hodnotu stanovenou znaleckým posudkem poníženou o výši jednotlivých pohledávek tak, jak jsou tyto vloženy v katastru nemovitostí. Nejméně o tuto částku tedy bylo sníženo obchodní jmění poškozené. Z procesního pohledu lze konstatovat, že poškozená postupovala v souladu s ustanovením § 43 odst. 3 tr. řádu. S nárokem na náhradu škody se připojila k trestnímu řízení řádně, uvedením konkrétní částky, právního titulu nároku a včas, tedy před zahájením dokazování před soudem prvního stupně. Pokud celý tento nárok nebyl uznán oprávněným s ohledem na naznačené důvody, byla poškozená obchodní společnost odkázána se zbytkem svého nároku na řízení ve věcech občanskoprávních. Hmotněprávně se nárok poškozené opírá zejména o ustanovení § 2910 Občanského zákoníku (alinea první), podle kterého škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Podle § 1012 Občanského zákoníku (alinea první) má vlastník právo v mezích právního řádu se svým vlastnictvím libovolně nakládat a jiné osoby z toho vyloučit. Obžalovaný však předložením antedatované smlouvy nejprve katastrálnímu úřadu a poté soudu dosáhl toho, že odňal předmětné nemovitosti poškozené a nakládal s nimi nadále jako s věcí vlastní.
60. Z výpisu, resp. ze sbírky listin veřejného rejstříku krajský soud zjistil, že poškozená obchodní společnost nevyvíjí naprosto žádnou činnost a její právní existence přetrvává právě jen za účelem vyčkání toho, jak bude vypořádán její nárok v rámci trestního řízení. Na tomto místě lze závěrem podotknout, že podle tvrzení svědka [REDAKCE] [REDAKCE] mu byla přisouzena poměrně významná částka vůči poškozené obchodní společnosti jako směnečný peníz. Zda by v budoucnu mohlo dojít k nějakému třístrannému zápočtu a vypořádání těchto závazků již není věcí tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku

rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 17. 01. 2023

Mgr. Miloslav Sedláček v.r.
předseda senátu